

na stenah malo še pozna odmev besed, ki so jih zvečer gostje klicali vratarju, morda se je misel koga od daleč doteknila kake stvari tu — toda vsega je tako malo, na tako malo skoraj ni vredno sijati.

Pa to bi se še vse dalo prenesti — samo da bi ljudje zjutraj ne mudili tako dolgo, da bi prišli, še preden se siva svetloba prvega dne razlije skozi okna in bi jo utrnili — zakaj bolj težke stvari pa resda ni, kakor je, biti žarnica in sijati, ko je že zdavnaj dan.

VRNITEV

LUDVIK MRZEL

No, pa pojdem malo stran, saj na koncu je skoraj vse eno. Zelo dolgo sem že tod in sčasoma so mi vse stvari postale hladne, kar nekam zaklenile so se pred menoj. Marsikdaj sem že mislil, da bi šel, pa si nikoli nisem upal. Ne, sem si mislil, saj me niso mogle čisto pozabiti, samo trudne so morda malo zadremale, samo malo so priprle oči — svet je kakor dobra misel, ki se včasih spozabi za hip in zadremlje. Bogve, če se ne bi zdramile, ko bi bil že daleč, in bi bile žalostne za menoj. Ne, ne, sem si mislil, samo prelahkomiselno ne hodimo stran, ne puščajmo nikogar presamega, bogve, kaj se lahko pripeti. Saj ni treba, da je med nami kdovekaj, samo vsaj nekdo naj bo pri nas, naj sedi tam, si podpira glavo in si misli karkoli, samo pri nas naj bo — človek je že tak, resnične stvari ga nikoli ne zadovoljijo, marsikaj lahko doseže in ima, zraven pa mu bo še zmirom treba kake majhne svetle iluzije. — Na koncu pa nisem vzdržal več. Ne, sem rekel in sem vstal, meni ni do ničesar nič, jaz lahko grem.

Saj prav za prav nisem odtod. Preveč je žalosti po teh ulicah in trgih. Trotoarji so kakor obale daljnih morij, na katerih sem se pomudil le kratek hip. Hiše so kakor ljudje, ki sem jim vso bedo svojega srca izjokal v naročje in zdaj sem pred njimi ves razrazgaljen in osramočen. To ni prav, da dajo ljudem, da so tako daleč žalostni, nekega lepega dne ne bodo mogli več jokati in se pojdejo bit.

Vsakdo je od nekod, vsakdo se ima kam vrniti. Noben človek na katerikoli cesti sveta ni čisto izgubljen.

Grem skozi noč in nesem s seboj svoje reči, pred mano svet, nad mano zvezdnato nebo. Majhen sem, si mislim, skoraj premajhen sem.

Toda tako mora biti. V srcih ljudi je zelo malo prostora še, zelo majhni moramo biti, da pridemo vanja.

In kam naj bi človek pod milim nebom šel drugam?